

Cà phê đạo

Quỳnh Chi

Cà phê đạo ư... Hừm ...có nghe ai nói tới bao giờ đâu ..
Chuyện là như thế này ...

Đi làm được ít lâu chàng bảo vợ mua cho mình một cái tách cà phê để đem đến sở. Ở sở có sẵn những bộ tách cà phê dành để tiếp khách, cũng như cốc giấy dùng rồi vứt đi để uống nước hay cà phê, nhưng cũng có người đem theo ly cốc riêng. Vợ chọn cho chàng một cái tách cà phê màu trắng ngà. Không hiểu sao mà dần dần chàng thấy thích cái tách này lắm. Cái tách cà phê kiểu cách đơn sơ mà thanh nhã, cầm trong tay thật vừa vặn như thể người thợ nào đó đã nặn cho riêng chàng. Chàng tưởng vậy, nào dè có một anh chàng đồng nghiệp vóc dáng hoàn toàn khác với chàng, cũng nhất định cho rằng cái tách cà phê ấy thực ra là nặn cho riêng hắn, hắn cũng thấy cái tách đó cũng nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, như thể là được nặn ra để dành cho hắn. Hắn cứ mượn hoài mượn huỷ, và rồi rút cuộc hắn cố xin chàng đổi lấy cái tách của hắn, và hắn đem luôn về nhà giữ làm của riêng. Chàng đòi, bảo đó là của vợ mua cho mình. Hắn cãi chày cãi cối, hắn bảo rằng vợ chàng còn mua cho chàng nhiều thứ chứ đâu phải chỉ có một cái tách cà phê này, còn đây là món quà duy nhất mà hắn muốn chàng tặng cho hắn. Chẳng lẽ cãi nhau chỉ vì một cái cốc cà phê, nên chàng đành bỏ qua. Thế nhưng cũng từ đó chàng bắt đầu kén chọn cốc cà phê. Người ta bảo bát sạch thì ngon, nhưng có lẽ đối với chàng thì cốc phải vừa ý cà phê mới thơm ngon. Vợ chàng lại chọn cho chàng một cái tách khác.

Trong các loại cà phê chàng thích loại Blue Mountain. Những hiệu cà phê ở đây bán mỗi lần ít nhất là 200 gram và hiệu có máy xay giùm cho mình. Chàng phàn nàn rằng cà phê xay sẵn, cho dù chỉ từng 200 gram nhưng chưa kịp dùng hết thì đã không còn thấy thơm như lúc mới mua nữa. Thế là vợ lại mua cho chàng một cái cối xay cà phê kiểu rất cổ điển, có bánh xe lớn như bánh xe của máy xay lúa bằng quạt gió, để tự quay bằng tay. Ngày ngày chàng cho hạt cà phê vào cái cối xay bằng gang đỏ, từ tốn xay thành bột rơi xuống ngăn rút bằng gỗ nhỏ phía dưới. Chàng kéo cái ngăn rút đó ra, khẽ hít mùi thơm của hạt cà phê mới xay, rồi cho vào túi lọc, đặt vào một cái cốc lọc bằng sứ màu hồng nhạt để chồng lên cốc cà phê - Loại cốc lọc này thật ra cũng chỉ có ba màu trắng, xanh ngọc nhạt và hồng nhạt, nhưng vợ chàng vốn thích màu hồng và hay mặc áo màu hồng nhạt, nên chẳng cần suy nghĩ họ đã chọn ngay màu hồng -. Chàng pha một cốc cho mình. Vợ chàng khen cà phê mới xay thơm quá. Chàng đưa cho vợ uống thử một chút, một chút thôi, là vì vợ chàng không uống được cà phê. Lần đầu tiên thử uống một cốc cà phê, vợ chàng đã thức tới hơn ba mươi sáu tiếng đồng hồ, tức là cho tới tận tối ngày hôm sau mà cũng chưa buồn ngủ, tim cứ đập thình thình, mắt cứ sáng như sao, từ đó không còn dám uống cà phê nữa cho dù là cà phê pha liền- loại cà phê chỉ cần cho nước sôi vào hoà tan-. Có lần vợ nói thích mùi thơm của cà phê Moka mà người ta pha cho uống thử quảng cáo ngoài hiệu, thế là chàng bèn mua 200gram hạt Moka về xay uống thử. Nhưng theo chàng ,cà phê moka có mùi thơm mà uống không ngon bằng Blue Mountain. Sau đó chàng lại chỉ mua Blue Mountain mà thôi.

Chàng đi làm được vài năm, nay đã từ già sở cũ có người bạn đã dành mất cái tách cà phê của vợ mua cho, sang viện nghiên cứu làm công việc mà chàng ưa thích, tuy rằng ở đây lương chàng bị sụt mấy chục phần trăm. Nhưng rồi chàng cũng mua được nhà. Hôm mừng nhà mới, các cô thư ký trong viện đã đem đến tặng một máy xay cà phê tự động. Thỉnh thoảng họ vẫn nghe chàng nói về cái thú uống cà phê mà tự mình xay từ hạt cà phê chọn lựa theo sở thích riêng. Sau bữa tiệc do vợ đã sửa soạn công phu từ nhiều ngày trước và một tay nấu nướng bày biện, cuối tiệc, chàng liền mở món quà của khách

và đứng lên vào bếp sửa soạn cà phê mời khách. Ở xứ này đàn ông có mấy khi vào bếp, vợ chàng lúng túng giải thích rằng cách uống cà phê của chàng giống như nghi thức của một buổi trà đạo, tức là trong một buổi trà đạo bao giờ chủ nhân cũng đích thân tự tay mình pha trà mời khách, bởi vậy người pha cà phê đãi khách là ông chủ nhà, là chàng chứ không phải là vợ chàng. Trong lúc chàng loay hoay pha cà phê trong bếp, khách ngồi chuyện phiếm về thú uống cà phê, và họ nói đùa rằng sao không gọi nghệ thuật uống cà phê là cà phê đạo. Hôm đó, tuy là lần đầu tiên pha cà phê bằng máy xay và pha tự động, nhưng mọi người đều tấm tắc khen ngon. Cũng phải thôi, vì hạt cà phê có cùng tên Blue Mountain nhưng trong đó cũng nhiều loại, thượng vàng hạ cám, loại hạt chàng hay xay bây giờ có lẽ là loại đắt tiền nhất vì vợ nghe nói ở đâu có cà phê ngon cũng tìm mua về cho chàng.

Cuộc sống của chàng dần dần có ít nhiều thay đổi. Vợ chàng độ này đã uống cà phê rất giỏi, để thức đêm, vì họ đã có con, ban ngày vợ bận rộn chăm sóc con, đến khuya mới được ngồi vào bàn. Nhưng vợ uống cà phê pha liền, viện cớ đỡ mất thì giờ pha và vì "thực bất tri kỳ vị" nên có uống cà phê Blue Mountain hay loại pha liền cũng thế thôi. Chàng biết thực ra là vì vợ thích tiêu tiền để mua hoa về trồng trong vườn hơn là mua cà phê. Còn chàng thì mỗi tuần chỉ đến ngày chủ nhật chàng mới ở nhà xay cà phê và rửa vợ cùng uống. Vợ dặn chàng chỉ cần pha cho vợ nửa tách là đủ rồi. Con chàng thì ngồi chờ sẵn trong phòng ăn, chờ chàng đem máy xay cà phê ra để trên bàn ăn, đổ hạt cà phê vào máy, cắm dây điện để sau cùng thì nó được bấm nút điện cho máy bắt đầu xay. Thằng bé đã nhìn ba nó xay cà phê nhiều lần, mỗi lần nghe tiếng máy khởi động phát ra tiếng kêu xẹt..xẹt ..., nó nhắm nghiền hai mắt lại ra chiều sợ hãi, nhưng sau đó lại mở hé hai con mắt ra nhìn, chứng tỏ là cu cậu rất tò mò muốn biết về cái máy lắm. Chàng hỏi "*Con muốn bấm máy không?*". Thằng bé gật đầu, rụt rè đưa ngón tay trở ra ..nhưng khi ngón tay gần chạm tới cái máy thì nó bỗng rụt tay lại và nói "*Ba xẹt!*". Chàng bèn cầm tay con, hai cha con cùng bấm vào nút cho máy chạy. Phải tới mấy lần sau thằng bé mới có can đảm tự mình bấm vào nút điện.

Bây giờ trong phòng ăn vẫn còn để bức ảnh của thằng bé đang chồm lên gần như bò trên mặt bàn, châu đầu tò mò nhìn vào cái máy xay cà phê của ba nó. Thịnh thoảng chàng và vợ cầm ảnh lên nhìn, nhớ lại những kỷ niệm khi con còn nhỏ, chàng âu yếm nhắc "*Đó, đó là hồi..còn nói ..Ba xẹt.. đó*". Con chàng giờ đã lên đại học, thường thích ngồi quán cà phê Starbuck với bạn và gọi Espresso, hay mua những chai cà phê pha sẵn bán ở hiệu đem theo ngồi uống ở sân trường hay đâu đó. Thịnh thoảng con chàng mua về cho mẹ một cốc Cafelatte hay Capuccino vì biết mẹ cũng thích các loại cà phê của Ý, nhưng hàng ngày ở nhà vợ vẫn uống cà phê pha liền. Vườn hoa nhà chàng bây giờ mùa nào thức ấy chẳng bao giờ thiếu hoa. Từ cửa sổ phòng ăn chàng có thể thấy hoa hải đường vào mùa đông, mimosa vào mùa xuân, rồi hoa nhài, hoa hồng hoa lẵng tiêu ... nở ngoài vườn. Đến ngày chủ nhật nêu ở nhà không đi đâu, chàng vẫn thích pha cà phê đủ rót ra ba tách, cho vợ và cho con cùng uống. Có nhiều loại cà phê ngon có tiếng trong nước gửi sang làm quà, nhưng rốt cuộc chàng vẫn chung thủy với hạt Blue Mountain. Mỗi khi vợ giận hờn chàng lại pha hai cốc cà phê, bung cho vợ một ly. Hễ mà vợ uống ngay là đình chiến sớm, mà còn để cốc cà phê nguội lạnh không thèm bung lên uống..thì đó là còn .. tiếp tục cuộc chiến tranh lạnh ...Có khi chàng tức mình không thèm bung ra cho vợ nữa mà chỉ nói giống giả "*Trong máy còn đủ một ly đó, khi nào muốn uống thì rót ra nghe!*". Cũng có khi chàng giận lắm, chỉ pha một cốc cho mình, bung vào phòng riêng chẳng nói chẳng rằng. Mấy hôm sau lúc ở nhà một mình, vợ lấy cối xay cà phê bằng tay nay chỉ bày làm cảnh trong bếp ra và tự pha cho mình một cốc. Rồi vợ lẳng lặng đi mua thêm hạt, thêm đường, thêm sữa, vẫn loại đường và loại sữa đặc biệt mà chàng thích dùng từ mấy chục năm nay, cũng như hạt cà phê Blue Mountain vậy .. Chàng vẫn kén chọn cốc pha cà phê. Vợ đã chọn cho chàng thêm nhiều tách cà phê đủ kiểu, và chọn mãi mới mua được chiếc tủ để xếp các tách đó, nhân một lần kỷ niệm ngày cưới.

Chuyện cà phê của họ thực ra chỉ có vậy thôi..Cà phê đạo chỉ là câu nói đùa của mấy người khách đến mừng tân gia năm nào.

Quỳnh Chi
(2/4/2005)